

Arrest

nr. 203 054 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gelet op de terechtzitting van 23 februari 2018 waarbij de verdere behandeling van het beroep wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 augustus 2015 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 7 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster wordt door het CGVS gehoord op 9 augustus 2016 en op 24 mei 2017.

1.2. Op 23 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger en een soennitisch moslim van Arabische origine. U bent geboren op 25 april 1997 in Bagdad (provincie Bagdad). U rondde uw lager middelbaar onderwijs af in 2013. Op 30 juni 2013 bent u getrouwd met [A.J.A.N.] [...]. Op 15 december 2014 kreeg u een zontje en op 17 januari 2016 een dochtertje.

In november 2012 opende uw schoonbroer [B.] een winkel in een kamer van jullie ouderlijke huis. De veiligheidssituatie voor soennieten in deze buurt bleef echter achteruitgaan en in die periode werden verschillende winkeluithaters gedood. Hierdoor besloot uw schoonbroer in de loop van 2014 om de winkel niet langer open te houden. Uw schoonmoeder nam deze taak dan nog voor korte tijd van u over maar sloot de winkel korte tijd daarna.

Op 29 juni 2015 kwamen er drie militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq bij jullie thuis. Zelf was uw met uw schoonzus in de keuken. De militieleden wezen uw man, zijn broer [B.] en uw schoonmoeder erop dat de milities zware strijd leverden tegen de terreurorganisatie Islamitische Staat (IS) in Ramadi (provincie Anbar) en zeiden dat u en uw broers zich bij hen moesten aansluiten.

De volgende dag, op 30 juni 2015 bent u met uw man en zoon gevlucht naar het huis van uw familie in de wijk Risalah. Op zes juli 2015 bent u met het vliegtuig van Bagdad naar Erbil gegaan, samen met uw man, met uw schoonbroer [B.] en zijn vrouw, met uw schoonbroer [S.] en met uw schoonzus [L.] en haar man en dochtertje. Van daaruit bent u verder gereisd met de bus tot aan de grens met Turkije. Vanuit Turkije heeft u uw weg verdergezet naar België. Op 31 juli 2015 bent u in België aangekomen en op 3 augustus 2015 hebben jullie een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielautoriteiten.

Op 24 februari 2016 liet uw schoonmoeder jullie weten dat uw broer [T.] op 2 februari 2016 werd vermoord door leden van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq terwijl hij aan het werken was als taxichauffeur. Zij lichtte jullie op dat moment eveneens in over het feit dat zij Bagdad had verlaten en naar Turkije was gekomen samen met uw broer [M.] en uw zus [T.]. Zij bevinden zich nu in Turkije bij uw andere zus, [Z.], en haar gezin.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legden uw man en u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs; verder de identiteitskaart van uw man, zijn nationaliteitsbewijs, zijn oude paspoort, zijn stemkaart, zijn woonstkaart en de rantsoenkaart op naam van uw schoonmoeder.

Jullie bezorgden volgende documenten van uw schoonmoeder: een fotokopie van haar identiteitskaart, van haar nationaliteitsbewijs en van haar oude paspoort en van de eerste pagina van haar geldige paspoort.

In verband met uw schoonvader en zijn overlijden bezorgden jullie volgende documenten: een fotokopie van zijn identiteitskaart, van de eerste pagina van zijn paspoort, van zijn nationaliteitsbewijs, van zijn overlijdensakte, van een uittreksel van zijn overlijden, van de politieklacht en foto's in verband met zijn dood.

In verband met uw schoonbroer [T.] en zijn dood legden jullie volgende documenten neer: fotokopieën van de eerste pagina van zijn paspoort, van zijn oude paspoort, van zijn nationaliteitsbewijs, van zijn identiteitskaart, van zijn overlijdensakte en ten slotte een foto van zijn graf.

Jullie legden ook nog een envelop van DHL neer waaruit blijkt dat uw documenten ontving uit Bagdad.

Hiernaast bezorgde uw schoonbroer [B.] ook nog een attest neer waaruit blijkt dat hij en zijn gezinsleden werden erkend als vluchteling in Syrië.

Daarnaast legde uw broer [B.] ook nog volgende documenten neer: zijn identiteitskaart, zijn nationaliteitsbewijs, zijn oude paspoort, een fotokopie van de eerste pagina van zijn huidige paspoort, zijn stemkaart, zijn woonstkaart, zijn huwelijksakte, zijn diploma, een rantsoenkaart op naam van jullie

moeder en een eigendomstitel van uw moeders huis in Bagdad. Hij legde eveneens volgende documenten van zijn vrouw neer: haar identiteitskaart, haar nationaliteitsbewijs, haar stemkaart en haar diploma. Hiernaast bezorgde hij volgende documenten van jullie moeder: een fotokopie van de eerste pagina van haar paspoort, een fotokopie van haar identiteitskaart, van haar nationaliteitsbewijs en van haar oude paspoort.

Ten slotte bezorgde uw advocaat ook nog documenten die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad, namelijk een artikel van 6 juni 2016 van Vluchtelingenwerk Vlaanderen met als bijlage een arrest van de RVV en het rapport van Caritas dat betrekking heeft op asielzoekers uit Bagdad.

In het kader van de asielaanvraag van uw schoonzus [L.] en haar man ([A.L.A.N.] en [A.A.A.H.], O.V.-nummer [...]) nam het CGVS een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 13 juni 2016. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen op 15 december 2016.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht grotendeels verbonden waren met de problemen van uw man [A.J.A.N.] (zie CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 2), die op zijn beurt samenvallen met de problemen van zijn broer [A.B.A.N.] (O.V.-nummer [...]). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man en van uw schoonbroer [A.B.A.N.] de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees van vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw schoonbroer werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

" Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten (1) omdat u samen met uw broers in uw woonplaats in Bagdad werd benaderd door sjiitische militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq die van u eisten dat u samen met hen ten strijde trok tegen IS in Ramadi, (2) omdat na jullie vertrek uw broer [T.] werd omgebracht als gevolg van jullie weigering om te gaan vechten door sjiitische militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq, (3) omdat uw vader in 2006 bedreigingen kreeg van en belaagd werd door leden van Jaish Al Mehdi in het kader van het sektarische geweld (4) en omdat hij in 2012 werd gedood door leden van Jaish Al Mehdi en ten slotte (5) omdat u vervolging vreest in uw wijk in Bagdad, Al Saidiyya, waar soennieten steeds meer op gewelddadige manier worden verdreven worden door sjiieten.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats kan geen geloof gehecht worden aan de directe aanleiding voor de vlucht van u en uw broers uit Irak, namelijk de bedreigingen en het huisbezoek dat jullie kregen van militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq. De door u beschreven situatie wijkt immers grondig af van de praktijken van de sjiitische militieleden die naar voren komt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratieve dossier. Bovendien bevatten jullie onderlinge en opeenvolgende verklaringen hierover tal van ongerijmdheden en lacunes. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 12 juli 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi, de verzameling van milities die het leger ondersteunen in hun strijd tegen IS en waarvan Asa'ib Ahl al-Haq deel uitmaakt, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Het is dan ook in de eerste plaats bijzonder vreemd dat de sjiitische militieleden zich met een dergelijke vraag bij uw thuis zouden hebben aangediend. Hier komt nog bij dat het Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi aan financiële en logistieke steun ontbreekt om deze talloze vrijwilligers op te leiden en uit te rusten. Het zou dan ook zeer vreemd zijn dat ze de beperkte middelen die ze ter beschikking hebben, zou aanwenden om een kennelijk niet gemotiveerde strijdkracht op te leiden en te bewapenen indien er talloze gemotiveerde vrijwilligers ter beschikking staan. Bovendien blijkt dat het Popular Mobilizations Units / Al Hashd

Al Shaabi, en Asa'ib Ahl al-Haq in het bijzonder, voornamelijk uit sjiieten bestaat, en dat het nog minder waarschijnlijk is dat zij op een dergelijke manier onwillige soennieten zouden proberen te overtuigen om zich bij hen aan te sluiten. Geconfronteerd met deze informatie, haalde u aan dat het de militieleden er voornamelijk om te doen was dat jullie de wijk zouden verlaten, en dat het met andere woorden om een onrechtstreeks verzoek ging aan jullie om de wijk te verlaten (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 16). Men moet zich hierbij toch op zijn minst afvragen of de sjiitische militieleden in een periode van intense strijd tegen IS zich werkelijk een dergelijke moeite zouden getroosten om op zulk een omslachtige manier, via de omweg van geveinsde gedwongen rekrutering, te proberen u uit de wijk te verjagen. Deze twijfels werpen een eerste schaduw op de geloofwaardigheid van het feit dat deze militieleden zich effectief met een dergelijke vraag tot u en uw familie zouden hebben gericht.

De twijfels rond het bezoek van de sjiitische militieleden aan jullie huis worden verder versterkt door de ongerijmdheden in jullie verklaringen over dit bezoek. Zo zijn jullie verklaringen allesbehalve eenduidig als het gaat over de waarschuwingen die jullie over Asa'ib Ahl al-Haq zouden hebben gekregen voorafgaand aan het huisbezoek. Hieromtrent verklaarde uw vrouw nog op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vrienden u zouden hebben gewaarschuwd dat milities plannen met u hadden: "Hij [mijn man] vernam via vrienden dat hij bij de sjiieten niet meer welkom was en dat de milities plannen met hem hadden" ([A.Z.A.S.], DVZ-Vragenlijst 3.5). Zelf haalde u als mogelijke waarschuwing in de periode vóór het huisbezoek van de sjiitische milities echter enkel aan dat u door een zeker Amar werd benaderd. Die zou u op de hoogte hebben gebracht van lijsten met namen van soennieten die gerekruteerd zouden worden. Hierover zei u: "Drie of vier dagen voor het incident kwam hij langs en hij zei: 'Gisteren hadden wij een vergadering in onze husseiniya Ansal Al Qem en we hebben een lijst gemaakt met de namen van alle soennieten en ze moeten allemaal gerekruteerd worden'" (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 15). Uit uw beschrijving van deze Amar blijkt echter allerm minst dat hij een vriend van u was. Op uw eerste interview op het CGVS beschreef u hem nog uitsluitend als klant, zoals blijkt uit volgende vraag en uw antwoord erop: "Van waar kende u die man? Hij was een klant, hij kwam naar mij in de winkel" (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 15). Tijdens uw tweede interview op het CGVS lichtte u dan weer toe dat Amar feitelijk uw buurman was (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 12). Hoe dan ook is het maar moeilijk denkbaar dat uw vrouw werkelijk Amar, zelf een lid van Asa'ib al Haq en uitgesproken anti-soennitisch, had bedoeld toen ze verwees naar – meerdere – "vrienden" die u zouden hebben gewaarschuwd ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag, 24.05.2017, p. 7: "Deze persoon haat de soennieten, hij spreekt altijd slecht over de soennieten als hij naar de winkel van [B.] komt"). Toen uw vrouw tijdens haar tweede interview op het CGVS werd gevraagd om meer uitleg te geven bij haar eerdere verklaringen over de vrienden die u zouden hebben gewaarschuwd dat de sjiitische militieleden plannen met u hadden, verklaarde zij slechts dat zij zich niet meer kon herinneren dat te hebben verteld, aangezien er reeds lange tijd verstreken was sinds het gesprek bij de DVZ ([A.Z.A.S.], CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 4). Men zou echter kunnen verwachten dat een dergelijke waarschuwing van vrienden in de aanloop naar het bezoek dat tot jullie vertrek zou leiden jullie nog lange tijd zou bijblijven. Uw vrouw voegde er nog aan toe dat ze misschien wel op Amar had gedoeld toen ze bij een eerdere gelegenheid uw vrienden had vermeld ([A.Z.A.S.], CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 4). Zoals eerder gezegd lijkt dit echter nauwelijks een vriend van u te zijn en gaat het hoe dan ook maar om één persoon, en niet om meerdere vrienden zoals zij op de DVZ had aangegeven. Wanneer uzelf dan nog eens gevraagd werd op welke vrienden uw vrouw zou hebben gedoeld, geraakte u niet verder dan een heel algemeen antwoord: "Door welke vrienden? Gewoon in het algemeen. Ze willen geen soennieten" (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 16). Kortom, jullie verklaringen over de waarschuwing voorafgaand aan het bezoek van de sjiitische militieleden zijn onderling niet met elkaar in overeenstemming, waardoor ze de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten aantasten.

Wat deze waarschuwing door Amar betreft, dient trouwens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het moment waarop hij u zou hebben gewaarschuwd, al evenmin weinig eenduidig zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op het CGVS nog dat Amar drie of vier dagen voor het incident, dat wil zeggen voor het bezoek van de militieleden in uw ouderlijke huis, was langsgekomen en u over het bestaan van lijsten had verteld (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 15). Op uw tweede interview op het CGVS kon u zich echter in eerste instantie niet herinneren wanneer Amar u had gewaarschuwd (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 12). Toen u erop gewezen werd dat u in het eerste interview leek te hebben gezegd dat hij in uw winkel was langsgekomen, herinnerde u zich plots dat hij was langsgekomen toen u uw winkel opendeed (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 12). Het is echter zo dat toen de militieleden op bezoek zijn gekomen, op 29 juni 2015, u de winkel al sinds lange tijd niet meer openhield, met name sinds "de vierde of de vijfde maand" van 2014 en dat jullie de winkel al in de zomer van 2014 definitief hadden gesloten (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 4). Er is dan ook

een ongerijmdheid tussen uw initiële verklaring dat Amar u enkele dagen vóór het bezoek van de militieleden zou hebben gewaarschuwd, en uw latere verklaring dat hij u bij de opening van de winkel had gewaarschuwd. Dat u niet in staat bent te zeggen wanneer Amar u nu precies gewaarschuwd heeft voor mogelijke vervolging door de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq en dat uw opeenvolgende verklaringen hierover ongerijmdheden bevatten, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

Er zit al evenmin één lijn in wat jullie over de inhoud van de boodschap van Amar vertelden. Terwijl u stelde dat het ging om een lijst met te rekruteren personen (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 15), vertelde uw broer [J.] tijdens zijn tweede interview op het CGVS dat het ging om een lijst met te sluiten winkels ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag, 24.05.2017, p. 8). Kortom: de ongerijmdheden in jullie verklaringen met betrekking tot voorafgaande waarschuwingen die jullie zouden hebben gekregen, stapelen zich op en doen ernstige afbreuk aan de betrouwbaarheid van jullie verklaringen.

Ook een andere verklaring van uw vrouw op de DVZ, namelijk dat ze na jullie huwelijk vernam dat sjiitische militieleden u vaak lastigvielen ("Na mijn huwelijk [in 2013] vernam ik van mijn man dat hij vaak werd lastiggevalen door sjiitische militieleden"), kan maar moeilijk in overeenstemming gebracht worden met uw verklaringen ([A.Z.A.S.], DVZ-Vragenlijst 3.5). Zelf maakte u noch op de DVZ noch op het CGVS gewag van het feit dat sjiitische militieleden u zouden hebben lastiggevalen voordat u het huisbezoek kreeg, met uitzondering van het reeds besproken gesprek met uw buurman Amar. Pas toen u werd geconfronteerd met de eerdere verklaring van uw vrouw dat u vaak door sjiitische militieleden zou zijn lastiggevalen, verklaarde u plots dat u in uw winkel vaak bezoek had gekregen van sjiitische militieleden: "Ze bedoelt over de winkel. (...) Er zijn veel dingen die ik niet verteld heb, maar ik zei dat ze langskwamen met wapens, en dat was een bedreiging (...). Ze kwamen mij niet bedreigen, maar ze zijn eens binnengegaan en hadden een wapen bij zich. Mijn gebuur was er ook bij en ze keken rond en gingen weg. Voor hetzelfde geld, mocht mijn buur er niet bij geweest zijn, zouden ze misschien iets gedaan hebben" (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 13). Het is bijzonder vreemd dat u dit feit pas op het einde van uw tweede interview, en na confrontatie met de verklaringen van uw vrouw, op het CGVS vertelde. Zelfs toen u eerder in het tweede interview op het CGVS expliciet gevraagd werd waarom u precies besloten had om de winkel niet langer uit te baten, haalde u geenszins dergelijke bezoeken in uw winkel aan. U verklaarde enkel dat u had gehoord dat er in de buurt winkelluitbaters werden gedood (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 4). Uw bijkomende verklaring, op het einde van uw tweede gehoor, dat er "veel dingen zijn die u nog niet heeft verteld" is overigens weinig overtuigend (ibidem, p. 13). Van een asielzoeker kan men redelijkerwijs verwachten dat hij van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die raken aan de kern van de reden van zijn vlucht en terugkeervrees. Jullie verklaringen of u nu al dan niet bent lastiggevalen door sjiitische militieleden voor hun bezoek aan jullie zijn lacuneus, onderling afwijkend en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid.

In lijn met het voorgaande en volledigheidshalve kan men zich ook nog afvragen waarom u pas erg laat vermeldde dat uw moeder, in de periode voorafgaand aan het huisbezoek, bezoek had gekregen van gewapende sjiitische militieleden. Noch u noch uw familieleden hebben deze bedreiging op de DVZ vermeld. Zelf vermeldde u het ook niet op uw eerste interview bij het CGVS. Pas nadat uw andere familieleden dit feit vermeld hadden op hun respectievelijke interviews van 8, 9 en 10 augustus 2016, haalde u dit ook aan op uw tweede interview bij het CGVS (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 4). Nochtans gaat het om een essentieel onderdeel van het asielrelaas, en het feit dat u een dergelijk element niet van meet af aan vermeldde, is ook hier opmerkelijk te noemen en vergroot verder de twijfels bij de betrouwbaarheid van uw verklaringen over wat er zich in de periode voor uw vertrek uit Bagdad heeft afgespeeld.

Een verdere ongerijmdheid in jullie verklaringen over de periode voorafgaand aan het bezoek van de sjiitische militieleden heeft betrekking op een uiterlijk kenteken, meer bepaald een kruis, dat sjiitische militieleden op winkels zouden aanbrengen van wie ze de eigenaar viseren. Volgens uw broer Sajad zouden militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq een dergelijk teken hebben aangebracht op de winkel waardoor u zou hebben besloten de winkel te sluiten ([A.S.A.N.], CGVS-Gehoorverslag 22.05.2017, p. 4). Zelf heeft u echter op geen enkel moment noch op de DVZ, noch op het CGVS, dit soort kenteken vermeld. Toen dan nog aan uw broer Jalal gevraagd werd of hij weet had van een kenteken dat door de militieleden op de winkel was aangebracht, ontkende hij dit ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag, 24.05.2017, p. 8). Toen dan nog eens expliciet gepeild werd naar een aangebracht kruisje op jullie winkel, ontkende hij ook nog dat dit soort gebruik werd toegepast: "Nee, zoiets bestaat niet. Zo een

kruisje op de huizen. Zoiets bestaat niet" (ibidem). Het gaat om een verdere ongerijmdheid in jullie onderlinge verklaringen die de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten nog meer ondergraaft.

Ook wat het bezoek van de militieleden zelf betreft, bevatten jullie onderlinge en opeenvolgende verklaringen ongerijmdheden. Zo zijn jullie verklaringen over wie precies moest gaan vechten weinig standvastig. Op de DVZ vermeldde uw broer [J.] nog expliciet dat hij en u werden opgeroepen: "De militieleden wilden mij en mijn broer [B.] rekruteren bij de militia 'Volksverzameling' om te gaan strijden tegen Daesh in Rumadi. Mijn broer smeekte om mij en mijn broer met rust te laten" (DVZ-Verklaring, [A.J.A.N.], 3.5). Ook zijn vrouw [N.] stelde expliciet dat haar man [J.] en u, [B.], werden opgeroepen ([A.N.A.H.], DVZVerklaring, 3.5). Pas toen op het CGVS uitdrukkelijk aan uw broer [J.] werd gevraagd of de militieleden ook van jullie jongere broer [S.] verwachtten dat hij zou gaan vechten, bevestigde uw broer [J.] dat dit het geval was ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag 09.08.2016, p. 14). Uw broer [S.] had het op zijn beurt van meet af aan over het feit dat jullie alle drie moesten gaan vechten: "(...) ze zouden terugkomen om mij en mijn broers [B.] en [J.] mee te nemen" ([A.S.A.N.], DVZ-Verklaring 3.5). Van uw kant verklaarde u op het CGVS dat er niet expliciet namen werden vermeld, maar dat men zich tot u richtte met het woord "jullie" en dat ze preciseerden "iedereen die een wapen kan dragen moet meevechten", waardoor zij dan automatisch uzelf, uw broer [J.] en uw broer [S.] bedoelden (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 14 en CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 10). Mocht het werkelijk zo automatisch geweest zijn dat [S.] ook de wapens moest opnemen, dan kan men zich afvragen waarom uw broer [J.] en diens vrouw dat niet van bij het begin op die manier hebben verklaard, en waarom zij oorspronkelijk enkel u en [J.] vermeldden. Al met al moet men vaststellen dat er geen lijn zit in jullie verklaringen over wie nu precies moest gaan vechten volgens de sjiiitische militieleden die langskwamen bij jullie thuis.

Ook jullie verklaringen over een ander aspect van wat de militieleden jullie vertelden, namelijk of ze al dan niet zouden terugkomen, lopen uiteen. Zo vermeldde uw broer [J.] op de DVZ nog expliciet dat de sjiiitische militieleden zeiden dat ze zouden terugkomen: "Uiteindelijk zeiden ze dat ze zouden weggaan en dat ze binnen enkele dagen zouden terugkomen om mij en mijn broer mee te nemen (DVZ-Verklaring, [A.J.A.N.], 3.5). Diens vrouw [N.] legde bij de DVZ een soortgelijke verklaring af: "Ze zeiden dat ze zouden terugkomen om mijn man en zijn broers mee te nemen" (DVZ-Verklaring, [A.N.A.H.], 3.5). Ook uw jongste broer [S.] verklaarde: "De militieleden gingen weg en ze zouden terugkomen (...)" ([A.S.A.N.], DVZVerklaring, 3.5). Op het CGVS herhaalde uw broer [J.] nog eens dat ze hadden gezegd: "Jullie moeten klaar zijn, de volgende dagen komen wij jullie meenemen om te gaan vechten" ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag 24.05.2017, p. 9). Deze informatie valt echter niet te rijmen met uw eigen expliciete ontkenning dat ze zouden verklaard hebben dat ze nog eens zouden terugkomen, zoals blijkt uit de volgende vraag en uw antwoord erop bij het CGVS: "Kunt u zich herinneren of ze wel gezegd hebben: 'Wij komen nog eens terug?' 'Nee, dat hebben ze niet verteld, ze zeiden: Ofwel moet je meevechten ofwel verlaat je je gebied'" (CGVS Gehoorverslag, 22.05.2017, p. 10). De boodschap van de sjiiitische militieleden of ze al dan niet zouden terugkomen naar jullie huis, is nochtans een essentieel gegeven voor de inschatting van de ernst van hun bedreigingen en voor de dringendheid die ermee gepaard ging, waardoor het bijzonder merkwaardig is dat jullie zich niet met precisie zouden kunnen herinneren of de militieleden vertelden of ze nog eens zouden terugkomen, en dat jullie hierover bovendien uiteenlopende verklaringen aflegden. Deze verdere ongerijmdheden doen nog meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u gerelateerde feiten van vervolging.

Op basis van bovenstaande elementen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat jullie werkelijk bezoek kregen van de sjiiitische militieleden met het verzoek om te gaan vechten in Ramadi, noch dat u of uw moeder in de periode voorafgaand aan dat huisbezoek werden lastiggevallen door militieleden of dat jullie andere waarschuwingen in die zin hadden ontvangen.

In de tweede plaats kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de feiten die uit het voorgehouden huisbezoek van de sjiiitische militieleden voortvloeien, met name dat na jullie vertrek jullie broer [T.] om dezelfde reden zou zijn vermoord. Wanneer u naar een verband tussen beide zaken werd gevraagd, antwoordde u: "Waarschijnlijk omdat ze hem gevraagd hebben om het gebied te verlaten en omdat hij daar vaak kwam hebben ze hem vermoord." (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 14). Wanneer u gevraagd werd of het denkbaar is dat beide feiten verband houden met elkaar, luidde uw antwoord: "Waarschijnlijk wel. Waarom zouden ze hem anders vermoorden?" (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 15). Ook [J.] stelde nadrukkelijk dat er een direct verband bestaat tussen beide zaken ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag 24.05.2017, p. 11). Het is met andere woorden duidelijk dat volgens uw verklaringen en die van uw broer de dood van [T.] voortvloeit uit de vervolging van u en uw andere broers, [J.] en [S.], door de sjiiitische militieleden. Aangezien deze laatste feiten ongeloofwaardig werden

bevonden, kan geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat [T.] als gevolg hiervan zou vermoord zijn.

Bovendien moet opgemerkt worden dat na afloop van jullie interviews op het CGVS werd vastgesteld dat jullie zus [L.] in haar verklaring bij de DVZ, toen haar gevraagd werd haar broers en zussen op te sommen, [T.] geheel onvermeld liet ([A.L.A.N.], DVZ-Verklaring rubriek 17, dd. 19/11/2015), terwijl zij haar andere broers en zussen wel allemaal opsomde. Toen haar ter bevestiging op het gesprek bij het CGVS gevraagd werd of het klopte dat zij vier broers had, beaamde zij dit ([A.L.A.N.], CGVS Gehoorverslag 19.01.2016, p. 3, toegevoegd aan administratief dossier). U en uw broers [J.] en [S.] vermeldden echter dat jullie gezin vijf zonen telde, namelijk uzelf, [J.], [S.], [M.] en [T.] (zie onder meer DVZ-Verklaring rubriek 17, dd. 25/11/2015). Deze opvallende lacunes scheppen bijgevolg twijfels over de identiteit van [T.]. Ook liet uw zus [L.] opmerkelijk genoeg na deze moord op jullie broer [T.], waarover jullie nochtans op 24 februari 2016 door jullie moeder zouden zijn ingelicht (Gehoorverslag 08.08.2016, p. 16), te vermelden in het kader van het beroep dat zij en haar echtgenoot aantekenden tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS op 12 juli 2016. Indien jullie werkelijk nog een broer hebben die recent door een sjiiitische militie om het leven werd gebracht, is het uiterst merkwaardig dat uw zus dit in het kader van haar beroep op internationale bescherming onvermeld laat. Deze lacunes scherpen de ongeloofwaardigheid van deze door jullie aangehaalde feiten alleen maar verder aan.

Wat betreft de kopieën van de identiteitsdocumenten van [T.] (fotokopieën van zijn oude paspoort, van de eerste pagina van zijn nieuwe paspoort, van zijn identiteitskaart en van zijn nationaliteitsbewijs) en van zijn overlijdensakte alsook de foto van zijn graf, geldt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de hierboven gemaakte kanttekeningen kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden.

Wat betreft de kopieën van zijn identiteitsdocumenten en van zijn overlijdensakte zij ook opgemerkt dat de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook bijzonder gering is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een fotokopie is toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van dit soort stukken uiterst relatief is. Bovendien betreffen dit enkel fotokopieën waarvan de authenticiteit moeilijk kan worden nagegaan. Ook de bewijswaarde van de foto van een graf is gering, aangezien een dergelijke foto makkelijk manipuleerbaar is. Hoe dan ook vormen de overlijdensakte en deze foto geen bewijs van de precieze omstandigheden waarin deze broer overleden zou zijn.

In de derde plaats geldt dat de bedreigingen die uw vader kreeg in 2006 niet langer actueel zijn. Naar aanleiding van deze bedreigingen verhuisden jullie naar Syrië maar omstreeks 2007 keerden jullie terug naar Bagdad, waar jullie probleemloos woonden tot 2012, zoals ook blijkt uit de verklaring van uw broer [J.]: "Wij bleven daar zonder problemen tot 2012" ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag, 24.05.2017, p. 7). Men moet dan ook besluiten dat de bedreigingen die uw vader in 2006 had gekregen, en die kaderden in het sektarisch geweld dat deze periode kenmerkte, niet langer actueel waren. In lijn hiermee dient te worden vastgesteld dat de moord op uw neef, die eveneens plaatsvond in het kader van het sektarisch geweld van 2006 (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 7), niet meer tot een actuele vrees in uw hoofde kan leiden. Nergens uit jullie verklaringen kan worden afgeleid dat jullie in verband met deze bedreigingen die uw vader kreeg en de moord op uw neef in 2006 actueel een vrees voor vervolging dienen te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen.

In de vierde plaats moet met betrekking tot de moord op uw vader in 2012 – die op zich niet betwist wordt - worden besloten dat uw bewering dat hij is vermoord door leden van het Al Mehdi-leger niet meer dan een blote bewering blijkt te zijn (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 4). Er zijn verder ook geen andere redenen om aan te nemen dat zijn dood actueel een gevaar voor jullie leven kan betekenen.

Jullie kunnen geen concrete aanwijzingen aanreiken om jullie bewering te staven dat Jaish Al Mehdi achter de dood van jullie vader zou zitten. Wanneer werd gevraagd naar wie verantwoordelijk was voor de dood van uw vader, antwoordde u slechts: "In die periode was er geen sprake van Asa'ib of Al Kata'ib. En mijn vader had geen persoonlijke problemen of pesterijen" (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 8). Wanneer u dan nog om verdere aanwijzingen werd gevraagd, antwoordde u uiteindelijk alleen maar dat alle moorden in die periode door Al Mehdi werden gepleegd: "Ik vermoed niet, maar alle moorden die toen gebeurden waren door Al Mehdi" (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p.

8). De antwoorden van uw broer Jalal gaan helemaal in dezelfde richting: “Al Mehdi leger, omdat toen was het allemaal onder verantwoordelijkheid van die man. De moordplaats waar ze zijn vermoord, Darwish, was onder de controle van Al Mehdi-leger” ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag, 24.05.2017, p. 7). Deze loutere verwijzing naar een algemene toestand is niet voldoende om te kunnen besluiten dat dit ook in het specifieke geval van uw vader van toepassing was. Uit jullie verklaringen blijkt dan ook dat jullie geen concrete elementen kunnen aanbrengen om te stellen dat jullie vader door het Jaish Al Mehdi zou zijn vermoord.

In dit licht is het nog veelzeggend dat uw zus, [A.L.A.N.] (O.V.-nummer [...]) bij de DVZ verklaarde dat de personen die haar man viseerden dezelfde mensen waren die uw vader hadden vermoord ([A.L.A.N.], DVZ-Verklaring 3.5, toegevoegd bij het administratieve dossier). Wanneer op het CGVS dan gevraagd werd aan haar tot welke groepering deze mensen dan behoorden, antwoordde ze dat het ofwel het Mehdi-leger ofwel Asa'ib Ahl al-Haq was ([A.L.A.N.], CGVS Gehoorverslag 19.01.2016, p. 6, toegevoegd bij het administratieve dossier). Haar man daarentegen wist dan weer te vertellen dat uw vader door de militie van Asa'ib Ahl al-Haq werd gevisieerd ([A.A.A.H.], CGVS Gehoorverslag 19.01.2016, p. 6, toegevoegd bij het administratieve dossier). Ook uw zus – en bij uitbreiding uw schoonbroer – hebben met andere woorden niet meer dan losse vermoedens over wie de dood van uw vader op zijn geweten zou hebben, wat verder afbreuk doet aan jullie stelling dat het vast zou staan dat Jaish Al Mehdi zijn dood op hun geweten heeft.

Ten slotte moet nog de aandacht getrokken worden op het feit dat in de politieklacht die u indiende geenszins werd verwezen naar het Al Mehdi-leger (zie inventaris documenten, nummer 27). In de klacht is er sprake van een beschieting “door onbekenden met geluidsdempers” (zie klacht document nr. 4) en van een aanval “door een terroristische groepering” (zie klacht document nr. 5). Geconfronteerd met het feit dat het Al Mehdi-leger helemaal niet vermeld werd in de klacht, haalde u aan dat u bang was om voor de politie uw vermoeden uit te spreken dat het Jaish Al Mehdi was (CGVS Gehoorverslag, 22.05.2017, pp. 8-9). Desalniettemin moet men vaststellen dat het ondersteunende stuk, namelijk de politieklacht, in elk geval jullie bewering niet kan staven dat Jaish Al Mehdi verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw vader.

Voorts verklaarde u aanvankelijk dat uw vader kort voor zijn dood werd aangemaand de wijk te verlaten. Oorspronkelijk beschreef u deze waarschuwing voor uw vader nog als volgt: “Mannen kwamen langs en vroegen hem om de wijk te verlaten. Mijn vader heeft hen genegeerd en daarom is hij vermoord” (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 8). Toen u echter tijdens uw tweede interview op het CGVS gevraagd werd of uw vader voor zijn dood nog benaderd werd of bedreigd werd, vermeldde u deze episode al niet meer, zoals blijkt uit uw antwoord: “Nee volgens wat mijn vader mij verteld heeft, niet” (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 8). In lijn hiermee is het veelzeggend dat ook uw broer [J.], die het feit van de bedreiging in eerste instantie eveneens vermeldde (CGVS Gehoorverslag 08.08.2016, p. 16), gevraagd naar problemen na jullie terugkomst uit Syrië tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS, aanhaalde dat er geen noemenswaardige feiten waren tot het moment van de moord op uw vader ([A.J.A.N.], CGVS Gehoorverslag 24.05.2017, p. 7). De inconsistente verklaringen van u en uw broer [J.] hieromtrent werpen ernstige twijfel op de door jullie voorgehouden omstandigheden die tot de dood van uw vader hebben geleid.

Er moet dan ook besloten worden dat men niet kan concluderen dat de sjiitische groepering Jaish Al Mehdi dit op zijn geweten heeft. Aangezien men niet weet wie de dood van uw vader op zijn geweten heeft, kan men hieruit evenmin besluiten dat zijn soennitische geloofsovertuiging hiervoor aan de basis ligt, laat staan dat hieruit zou blijken dat door zijn dood zou zijn aangetoond dat jullie gevisieerd worden door Al Mehdi, of meer in het algemeen, omwille van jullie soennitische geloofstrekking.

Hierbij komt dat jullie hoe dan ook nog na deze bedreiging in Bagdad bleven wonen en niet meer werden benaderd of gevisieerd in dit verband. Jullie verlieten dan wel de wijk Turath en verhuisden naar de Al Saidiyya wijk na de dood van jullie vader, maar uit jullie eigen informatie en uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat beiden op een boogscheut van elkaar verwijderd zijn (zie afdruk van Google maps, toegevoegd aan het administratief dossier). Zo stelde u bijvoorbeeld dat beide plaatsen vermoedelijk een vier tot vijf kilometer van elkaar verwijderd zijn (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 3). De echtgenoot van jullie zus [L.] legde ook nog uit dat Turath officieel tot Saidiyya behoort: “De wijk is Hal El Turatthu maar officieel behoort het tot Saidiyya, op mijn bewonerskaart staat Saidiyya” ([A.A.A.H.], CGVS Gehoorverslag 19.01.2016, p. 3). Ook op uw eigen bewonerskaart wordt overigens Saidiyya vermeld (zie inventaris documenten, nummer 3). Jullie bleven hier wonen tot jullie vertrek uit Irak in 2015. Bovendien keerde u ook minstens een keer terug naar Al Turath, zoals blijkt uit volgend antwoord

dat u gaf: "Ik ben na enige tijd teruggegaan om naar een vriend te gaan. Dat was enige tijd nadat Al Mehdi verdwenen was" (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 3). Dat jullie in de drie jaar tijd na de initiële bedreiging tegenover jullie vader niet meer zijn benaderd of geïnterviewd werden in dit verband, en jullie zich nadien nog in dezelfde wijk of in de nabijheid ophielden, toont aan dat de initiële bedreiging hoe dan ook niet langer aanleiding geeft tot een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde.

In de vijfde plaats haalde u ook nog aan dat u de algemene situatie van soennieten in Bagdad, en meer bepaald in uw buurt Saidiyya, vreest. U verwijst met name naar een leegloop van de buurt als gevolg van verdrijving van de soennieten door de sjiieten en naar moorden op soennitische winkeluitbaters (CGVS Gehoorverslag 22.05.2017, p. 5-6 en p. 11). Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van het feit dat u soenniet bent, moeten er echter concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïnterviewd. Men moet echter vaststellen dat, zoals hierboven werd beargumenteerd, uit uw verklaringen geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging kan blijken.

Als gevolg van al het voorgaande dient besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een aantal documenten staven uw identiteit (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw oude paspoort, uw stemkaart, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, uw diploma, een rantsoenkaart op naam van uw moeder, een eigendomstitel van uw moeders huis in Bagdad), die van uw vrouw (haar identiteitskaart, haar nationaliteitsbewijs, haar stemkaart, haar diploma), en die van uw vader en moeder (fotokopieën van hun identiteitskaarten, van hun nationaliteitsbewijzen, van de eerste pagina van hun paspoorten en van het oude paspoort van uw moeder), maar zij bevatten geen van alle informatie die bovenstaande appreciatie kan veranderen. Een aantal verdere documenten (de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van [S.], de identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de woonstkaart, de stemkaart en het vervallen paspoort van uw broer [J.], de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van diens schoonzus [N.]) kan verder alleen de identiteit van uw broer [S.], van uw broer [J.] en van de vrouw van [J.] aantonen, maar die werd niet in vraag gesteld.

Het attest van erkend vluchteling uit 2006 toont slechts aan dat u in Syrië in die periode als vluchteling erkend werd, maar het werpt geen nieuw licht op uw actuele vrees voor vervolging.

De documenten in verband met het overlijden van uw vader (een fotokopie van zijn overlijdensakte, een uittreksel van zijn overlijden, fotokopieën van een dossier in verband met zijn overlijden van de politie en van de rechtbank, foto's in verband met zijn dood) staven slechts dat hij een gewelddadige dood kende, maar dat stond hier evenmin ter discussie.

De neergelegde envelop van DHL toont enkel aan dat er documenten naar u werden opgestuurd vanuit Bagdad maar zij werpt geen nieuw licht op wat hierboven werd besloten.

Wat betreft het door uw advocaat neergelegde nieuwsbericht en rapport aangaande de algemene veiligheidssituatie in Irak, zij ten slotte opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013

verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit " areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging

van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Naast deze problemen verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ook nog een eigen reden te hebben, namelijk de ongelijke behandeling van man en vrouw in Irak (CGVS Gehoorverslag 24.05.2017, p. 2). U gaf echter aan dat u zelf niet met een dergelijke ongelijke behandeling te maken kreeg, waardoor men moet vaststellen dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde.

Wanneer u in dit verband nog gevraagd werd naar hoe deze ongelijke behandeling uw dochtertje zou kunnen treffen, haalde u als voorbeeld aan dat zij het moeilijk zal hebben om werk te vinden (CGVS Gehoorverslag 24.05.2017, p. 2). Dit blijkt echter louter een veronderstelling te betreffen en u reikt verder geen concrete aanwijzingen aan waaruit kan worden afgeleid dat uw dochter in dit verband effectief moeilijkheden zou ondervinden in de toekomst, laat staan dat dit in hoofde van uw dochter zou leiden tot vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Er worden geen nieuwe stavingsstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.1.2. Op 19 februari 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element de COI Focus *“Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 25 september 2017.

2.1.3. Op de terechtzitting van 9 maart 2018 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij zij nieuwe elementen aanhaalt met betrekking tot haar persoonlijke situatie, met name dat zij door haar feitelijke scheiding en aanstaande echtscheiding een alleenstaande vrouw met kinderen ten laste is. Zij stelt dat zij als gescheiden vrouw niet zal worden aanvaard door haar familie en gemeenschap zodat zij onmogelijk naar Irak kan terugkeren. Zij argumenteert omstandig dat zij als alleenstaande vrouw behoort tot een kwetsbare minderheidsgroep in Irak wiens positie heel kwetsbaar is en een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van geweld of eerwraak of beschouwd te worden de sociale normen en waarden te overtreden. Zij legt ter ondersteuning van haar relaas onder meer volgende elementen voor:

- een verzoekschrift tot echtscheiding en dagstelling bij de rechtbank van eerste aanleg in Turnhout,
- *“De vrouw in de Belgische asielprocedure”*, Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 29 oktober 2014,
- Besluit van de Nederlandse Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 10 december 2015.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU).

In het kader hiervan moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Artikel 46, § 3 van deze richtlijn verplicht de lidstaten ertoe erover te waken dat dit *“daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU”*. Deze bepaling werd in die bewoordingen niet omgezet in Belgische wetgeving. Niettemin moet eraan worden herinnerd dat de nationale overheden, inclusief nationale rechters, ertoe gehouden zijn wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113).

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters oorspronkelijke asielrelaas grotendeels verbonden was met de problemen die haar echtgenoot A.J., J.A.N. kende in Irak, die op hun beurt samenvallen met de problemen van zijn broer A.J., B.A.N. Aangezien de commissaris-generaal de asielaanvragen van verzoeksters echtgenoot en haar schoonbroer weigerde, nam hij voor verzoekster eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 23 juni 2017.

2.3.2. Verzoekster haalt heden in een aanvullende nota nieuwe elementen aan met betrekking tot haar persoonlijke situatie, met name dat zij door haar feitelijke scheiding en aanstaande echtscheiding een alleenstaande vrouw met de kinderen ten laste is. Zij legt daartoe een verzoekschrift voor waarin de echtscheiding wordt gevorderd op grond van artikel 229, § 3 van het Burgerlijk Wetboek. Hierin wordt vermeld dat de echtgenoot van verzoekster de echtelijke woonst heeft verlaten in oktober 2017, dat de echtgenoot de intentie heeft om België te verlaten aangezien hij een negatieve beslissing kreeg van de commissaris-generaal, dat het huwelijk onherstelbaar ontwricht is, dat verzoekster parttime werkt via dienstencheques en dat haar echtgenoot een gezonde man is die weigert te werken. Verzoekster legt tevens een dagstelling voor waaruit blijkt dat een zitting bij de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout werd vastgesteld op 26 maart 2018.

Verzoekster houdt voor dat zij als alleenstaande vrouw onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, met name Irak, Bagdad. Zij zal in Irak als gescheiden vrouw door haar familie, door de gemeenschap en door de mannelijke bevolking niet geaccepteerd worden. Haar moeder heeft haar al laten weten dat zij niet kan terugkeren bij haar en dat zij bij haar man moet blijven. Zij riskeert in Irak te worden gescheiden van haar kinderen. Haar scheiding wordt niet geaccepteerd door haar familie en niet door haar schoonfamilie.

Ter ondersteuning verwijst naar verzoekster naar een bijdrage van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “*De vrouw in de Belgische asielprocedure*”, waarin kan worden gelezen: “*Uit de geanalyseerde landen-informatie blijkt dat bij de beoordeling van asielaanvragen van vrouwen uit Irak specifiek aandacht moet uitgaan naar de volgende groepen omdat ze een verhoogd risico lopen op vervolging: (1) vrouwen die het risico lopen om slachtoffer te worden van seksueel en gendergerateerd geweld; (...) (3) vrouwen die het risico lopen om slachtoffer te worden van eerwraak.*”

Verzoekster verwijst tevens naar het besluit van de Nederlandse Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 10 december 2015 waarin kan worden gelezen dat alleenstaande vrouwen afkomstig uit Centraal- en Zuid-Irak worden aangemerkt als een kwetsbare minderheidsgroep. Een Iraakse vrouw wordt als alleenstaande beschouwd als zij (i) in Irak geen echtgenoot (meer) heeft met wie zij kan gaan samenleven; en (ii) zij bij terugkeer naar Irak niet meer naar het ouderlijke gezin kan omdat de gezinsband als verbroken moet worden aangemerkt of terugkeer naar het ouderlijk gezin niet mogelijk is. De Nederlandse Immigratie- en naturalisatiedienst merkt de gezinsband in elk geval aan als verbroken als (i) de Iraakse vrouw deel is gaan uitmaken van een ander gezin dan haar ouderlijk gezin; of (ii) de Iraakse vrouw zelfstandig is gaan wonen. Een uitzondering op de regel dat een alleenstaande vrouw bij terugkeer een reëel risico loopt, betreft vrouwen ten aanzien van wie het evident is dat bescherming op grond van haar alleenstaande status niet nodig is.

2.3.3. Door haar huwelijk is verzoekster deel gaan uitmaken van een ander gezin dan haar ouderlijk gezin, zodat de gezinsband met haar ouders als verbroken moet worden beschouwd. De vraag stelt zich vervolgens of verzoekster nog kan rekenen op de bescherming van haar schoonfamilie dan wel alsnog kan terugkeren naar haar eigen familie.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet langer samenwonen op hetzelfde adres. Het wordt niet betwist dat haar echtgenoot de echtelijke woonst heeft verlaten en dat verzoekster heden een feitelijk alleenstaande vrouw is. Verder blijkt afdoende dat verzoekster op eigen initiatief een vordering tot echtscheiding wegens onherstelbare ontwrichting van het huwelijk heeft geleid.

Hiermee staat genoegzaam vast verzoekster bij terugkeer naar Irak geen echtgenoot meer zal hebben met wie zij kan gaan samenleven.

Daar verzoekster heden feitelijk gescheiden leeft van haar echtgenoot, op zelfstandige wijze in haar behoeften en deze van haar kinderen voorziet en verder zelf de formele echtscheiding in gang heeft gezet, ziet de Raad geen reden om te twijfelen aan verzoeksters verklaring dat zij niet langer wordt geaccepteerd door haar schoonfamilie.

Om dezelfde redenen en gelet op de verslechterde situatie voor alleenstaande vrouwen in Irak, zoals blijkt uit de landeninformatie hieronder besproken, ziet de Raad evenmin een reden om te twijfelen aan verzoekster verklaring dat zij ook niet meer wordt geaccepteerd door haar familie. Zij maakt daarmee aannemelijk dat de band met haar ouders en eigen familie niet meer kan worden hersteld en dat zij niet meer kan terugkeren naar het ouderlijk gezin in Irak, Bagdad.

Gelet op bovenstaande, dient verzoekster dan ook als een alleenstaande Iraakse vrouw te worden beschouwd die niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar schoonfamilie of haar eigen familie.

Verder stelt de Raad vast verzoekster een soennitische moslima is, afkomstig uit Bagdad.

2.3.4. Uit de landeninformatie, zoals aangebracht door verzoekster, blijkt dat de positie van alleenstaande vrouwen, die niet meer kunnen rekenen op de bescherming van hun familie, in Irak zeer kwetsbaar is.

Deze landeninformatie verwijst naar de "UNHCR Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012. Daar wordt vermeld dat vrouwen zonder mannelijke ondersteuning, zoals gescheiden vrouwen, het meest worden getroffen door de nijpende humanitaire omstandigheden als gevolg van het conflict in Irak en dat het geweld tegen vrouwen sinds 2003 sterk is toegenomen. De meeste vrouwelijke gezinshoofden in Centraal- en Zuid-Irak kunnen niet rekenen op bijstand van de overheid. Vrouwen zonder ondersteuning en bescherming van hun familie of stam zijn in het bijzonder kwetsbaar voor geweld, al dan niet seksueel. Bovendien kunnen vrouwen, zonder mannelijke kostwinner, zich genoodzaakt voelen om zich te prostitueren of te bedelen of een zogenaamd 'plezierhuwelijk' aan te gaan met oudere mannen. Alleenstaande vrouwen lopen ook een groter risico op gedwongen prostitutie, mensenhandel of rekrutering door gewapende groepen. Een risico op eerwraak kan evenmin worden uitgesloten voor vrouwen die de scheiding aanvragen daar zij kunnen worden beschouwd culturele, sociale of religieuze normen te overtreden.

De landeninformatie verwijst tevens naar het Algemeen Ambtsbericht Irak, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2013. Daarin kan worden gelezen dat de vaak noodgedwongen rol van de vrouw als kostwinner of verantwoordelijke voor het gezin door mannen niet altijd wordt geaccepteerd. Ook wordt een vrouw die alleen woont door de gemeenschap in de regel niet geaccepteerd. Bovendien lopen alleenstaande vrouwen, met name in Centraal- en Zuid-Irak, een groot risico het slachtoffer te worden van geweld, verkrachting en mensenhandel. Door financiële druk lopen vrouwen en meisjes uit eenoudergezinnen ook een groot risico om slachtoffer te worden van mensenhandel en gedwongen huwelijken. Het ambtsbericht haalt aan dat trouwen met een – doorgaans veel – oudere man de enige optie is voor vrouwen die na een echtscheiding of overlijden van de echtgenoot alleen over blijven. Met name na een echtscheiding is het leven van een vrouw zwaar en zijn alleenstaande vrouwen vaak een doelwit voor verkrachting en geweld. Deze dreiging vermindert pas wanneer zij (her)trouwen. Alleenstaande vrouwen kunnen niet rekenen op bescherming van de overheid, volgens het ambtsbericht. Ook de UNHCR guidelines bevestigen dat het onwaarschijnlijk is dat bescherming door nationale overheden in de meeste gevallen beschikbaar is, daar de nationale overheden een beperkte capaciteit tot ordehandhaving en rechtsbescherming hebben.

De Raad ziet geen reden om aan te nemen dat de landeninformatie die verzoekster voorlegt niet meer actueel is.

Ten slotte leest de Raad in de landeninformatie, aangebracht door verwerende partij, met name de COI Focus "*Irak: de veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017 dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Er blijkt verder dat deze milities

straffeloos werken en dat de officiële veiligheidsdiensten daartegen maar weinig kunnen ondernemen omwille van hun gebrek aan manschappen en organisatie.

2.3.5. Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

Verzoeksters specifiek profiel dient in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Uit wat hierboven is besproken, blijkt genoegzaam dat verzoekster een alleenstaande soennitische vrouw met twee kinderen is, die door haar eigen acties, met name de vordering tot echtscheiding, aannemelijk maakt dat ze niet meer kan rekenen op de ondersteuning en bescherming van haar familie en schoonfamilie. Dit leidt ertoe dat verzoekster kan worden aanzien als behorend tot een sociale groep.

Uit de landeninformatie, zoals bijgebracht door de partijen, kan verder genoegzaam worden afgeleid dat verzoekster omwille van het behoren tot een sociale groep het risico loopt op vervolging en dat de Iraakse overheden niet bereid en niet in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters profiel, gerelateerd aan de Iraakse binnenlandse context, laat toe te stellen dat er een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in haren hoofde in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, omwille van het behoren tot een sociale groep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES